

купи от някакво близко селище кон, по пътя се помъчи да си размени някоя дреха с пътуващи селяни, обръсна брадата си. Така на пристана при крепостта Мурса, когато се смеси с пъстрата навалица, която се суетеше край корабите, Белота помисли за миг, че е един никому неизвестен пътник, който може спокойно да разпита, дали са виждали трима пилигрими да вземат кораб за Запад.

Някакъв парцалив божек приближи полека до него, изгледа го внимателно и му пошъпна:

- Тримата пилигрими те чакат. Върви подире ми, без да се изравняваш в мене. Ще те заведа до къщата, където те чакат твоите люде.

- Кой си ти, човече бохий? - попита Белота, като се обръщаше недоверчиво. - Българин ли ^исе? - ^априбави той по български.

Божекът вървеше все по-бързо напред, без да отговори. Понякога се губеше сред тълпата, после отново се явяваше, поглеждаше дали Белота го следи и пак тръгваше напред. Извън градските стени той почна да намалява хода си. След това посочи към една къща, сред някаква запустяла градина, на върха на един хълм. И продължи пътя си.

Белота застана в недоумение. Примка ли беше това? Изведнъж вратата на запустялата къща се отвори и от там почнаха да махат с ръце тримата му другари. Изпълнен с гореща радост и изненада, князът се спусна нататък. Боднат от нетърпеливия му крак конят изпря изведнъж лекия наклон.

- Най-сетне! - ~~те~~ се спуснаха да го посрещнат. - Не вервахме вече някога да те видим! Защо не слезе от ^кКубера? Колко те чакахме, как разпитвахме всеки слизащ пътник! Най-сетне един алемански рицар, който се завръщаше ранен от Палестина, ни каза, че търговецът на мед и кожи го помолил да намери на привта-